

Forfatter: Larsen, Thøger

Titel: Walther von der Vogelweide

Citation: Larsen, Thøger: "Walther von der Vogelweide", i Larsen, Thøger: *Fire digtsamlinger 1904-1912*, udg. af Lotte Thyrring Andersen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1995, s. 95. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenthfiredigt-shoot-workid66164/facsimile.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Fire digtsamlinger 1904-1912

Fik du en Lykke fornyet?
Fik dine Øjne det vældende Blaa
ved imod Morgener aabne at staa?
Hørte du nys i det fjerne
Kalvenes Brøl mod en Stjerne?

Mørket staar endnu til Midten af Straa,
medens de østlige Vinde
blæser et klarere, klarere Blaa
ind over Flade og Tinde.
Fuglene kviddrer et stigende Spil,
som var det derved, at Dagen blev til.
Nu glider Solryggens Bue
op som en glødende Tue.

Pige! En straalende Morgen mer
kom for at vække og vandre. -
I dine Øjne, som vaager og ser,
ligger dog Slummer af andre,
af dine Mødres i Menneskets Vaar,
af dine Døtres om tusinde Aar,
mer end en Morgen kan vække,
spejlet i Søer og Bække.

Walther von der Vogelweide

O Walther i de dødes Land!
Nu er du Muld, mens jeg er Mand.

Syv Hundred Aar os skiller ad,
dog gør din Sang mit Hjerte glad.

Jeg hører end dit Digt saa godt
som Kejser Friedrich paa sit Slot.

Det lever lige grønt og rigt,
men du er smuldret fra dit Digt.

Og siger jeg dig Takkens Ord,
saa taler jeg til sorten Jord.

Det er, som nylig lød din Røst
om mine Dages Ve og Lyst.

Som Linden end i Engen stod
med brudte Blomster ved sin Rod.

Skønt over Glædens glemte Sted
syv Seklers Løv er visnet ned.

Hvor griber mig den Sangens Flod,
som du i Dagen efterlod!

Den er af Nuets Rigdom fuld,
dog kun et Pust fra gammel Muld.

Den er et evigt Øjeblik,
som ej forgaar og dog forgik.

Den lo mod mig i Livets Nu
og ler, naar jeg er Muld som du.

Det falder mig som Jord paa Bryst,
at du er døv for al min Røst.

At mer for dig er Nattens Regn
end Hjertets Tak og Glædens Tegn.

Og med et Sind af Undren fuld
jeg føler for den stumme Muld.

Som ejer Kilderne, der sprang
med alle Tiders gode Sang.

Som evig nærer Nuets Glød
og ødsler gyldent med sin Død.

O Walther i de dødes Land!
Nu er du Muld, mens jeg er Mand! –

Tidernes Sang

Hvad er vi, alt vort Værk og vore Aar?
Vi, som i Dag bebør en kølnet Klode,
vi, som har dyrisk Rod i Urtids Vaar
og siden, fyldt af muldne Kræfter, groede?

Vi, som har rejst fra vi var vilde Dyr
i tavse Himnelsevæg, der svangert blaane,
med evig samme Sol paa Eventyr
og slæber med os Nat og Død og Maane?

Hver Kvæld, med Sjælen ramt af skarpe Glimt
fra Rummets Tusinder af Baal og Brande,
sover vi ind i os selv og fanger Skimt
af Underverdenens henviskede Lande.

Fortid og Urtid rører sig fortabt
i denne Dukkert i vort Væsens Afgrund,
og evige Evner, hvorved vi er skabt,
skyder sig op fra Søvnens sorte Havbund.